

2021. május 9. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 15,9-17 – Az életadás hogyanjai

Az életemet adni... A legtöbbünk életében talán helyzet sem adódik, amikor a szó szoros értelmében feláldozhatnánk az életünket valaki másért; amikor a mi halálunk az ő életét mentené meg. Talán jobb is nem szembesülnünk vele, egy ilyen helyzetben az életöszton, a halálfélelem, a gyávaság milyen rugója indítaná meg a tetteinket – öntudatlanul akár, de meglehetősen rémisztően önazonosan.

Az életünket csakis úgy adhatjuk tehát, ahogyan (s amennyire) a miénk: percről percre, pillanatról pillanatra. Az „odaadás” radikalitásával: nemcsak mellesleg, kiskapuzva, félfüllel, sietve, ügyesen, *multitaskingban*, felibe-harmadába, félvállról, nagyjából, kutyafuttában, többé-kevésbé, kicentizve, okosba’, lényegében azért... hanem: tényleg.

Mindent tudunk. (Legalábbis: mindent tudtukra adott. S ebben a kérdésben – a lényegiben – valójában mindent tud a másfél éves is, amikor a sírdogálónak odakínálja a homokozólapátját. Ő, ott, akkor, lemondva a következő homokosúti szétpüfölésének örömről: arra a pillanatra, abból a pillanattól mindenét adja.)

Bármit kérhetünk. (Ami szintén zavarba ejtően nagy, és igaznak sem feltétlenül tapasztalt ígéret. De hát kontextusa van: *„Menjete, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya.”* S nem mintha nekünk kéne megtenni az első lépést – állandó lépéshátrány: aligha tudunk első lépni az Atyához képest –; hanem mintha abban a létminőségben már kérni sem akarnánk mást, csak hogy „legyen meg a te akaratod”... A szép paradoxont: maradandó gyümölcsöt.)

És akkor, a teljességek csúcsaként: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömetök.”* Kár, hogy az evangéliumok olyan keveset beszélnek az örömről. De azt azért látjuk, ahogyan ad: s nemcsak amit a végső és radikális mozdulattal, hanem ahogyan előtte a többit: a figyelmét, az erejét, az idejét, egy mondatot csak, egy érintést talán – de azt egész lényével, figyelme teljességével. Hiszen valójában mi is ismerjük ezt az örömet, a homokozóból, az élet egészen odaélt perceiből, a pillanattal, a pillanatnyi másikkal odaadott akkor-épp-mindenből...

Az életemet adni: néha talán csak egy golyóstollat adni – egész lényemmel.

Kipke Ágnes, Budapest